

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

XIII. De adolescente à Christo petente, quomodo poßit saluus fieri?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

DE ADOLE-
SCENTE, QUIA
CHRISTO PETIUIT,
QVID FACIENDO SAL-
VVS FIERI POS-
SIT?

MEDITATIO XIII.

EVANGELIVM.

Matt. 19.

Mar 10.

Luc. 18.

CVM egressus esset IESVS in
viam, ecce accedens quidam
Princeps genu flexo ante eum ro-
gabat eum dicens. Magister bone,
quid faciens vitam æternam possi-
debo? Iesus autem dixit illi. Quid
medicis bonum? Nemo bonus, nisi
solus Deus. Si autem vis ad vitam
æternam ingredi, serua mandata.
Dicit illi. Quæ? Iesus autem dixit.
Mandata non hæc? Non homicidium fa-
cies, non adulterabis, non facies fur-
tum, non falsum testimonium dices,
ne

ne fraudem feceris. Honora patrem
 tuum & matrem tuam. Diliges pro-
 ximum tuum sicut teipsum. At ado-
 lescens respondens ait illi. Hæc om-
 nia custodiui à iuuentute mea, quid
 adhuc mihi deest? Quo audito Iesus
 intuitus eum dilexit eum, & ait illi.
 Adhuc vnum tibi deest Si vis perfe-
 ctus esse, vade, vende omnia quæ ha-
 bes. & da pauperibus, & habebis the-
 aurum in cælo, & veni sequere me.
 His ille auditis abiit tristis, erat enim
 habens multas possessiones. Videns
 autem Iesus illū tristem factū, dixit
 discipulis suis. Quam difficile, qui
 pecunias habent, in regnum Dei in-
 trobunt? Discipuli autem obstu-
 pescebant in verbis eius. At Iesus
 rursus respondens ait illis. Filioli,
 quam difficile est confidentes in pe-
 cunijs in regnum Dei introire. Et
 iterum dico vobis, Facilius est ca-
 melum per foramen acus transire,
 quam diuitem intrare in regnum
 Dei. Auditis autem his, discipuli
 mirabātur valdè, & dixerunt. Quis
 ergo

ergo poterit saluus esse? Aspiciens autem illos Iesus ait. Apud homines hoc impossibile est, sed non apud Deum. Tunc respondens Petrus cepit ei dicere. Ecce nos dimisimus omnia, & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Iesus autem respondens dixit illis. Amen dico vobis, quod vos qui secuti estis me, in regeneratione cum sederit filius hominis in sede Maiestatis suae, sedebitis & vos super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel. Et omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter me & propter regnum Dei, centuplum accipiet in tempore hoc, & in saeculo futuro vitam aeternam.

PROPHETIAE.

- Psal. 118.* 1. **I**n quo corrigit adolescentior viam suam
in custodiendo sermones tuos.
- Deut. 33.* 2. **Q**ui dixit patri suo & matri suae, respice
vos, & fratribus suis, ignoro illos, & respice-
runt filios suos, hi custodierunt eloquium tua-
rum, & pactum tuum seruaerunt.

VITA

Aspiciens
d homines
non apud
Petrus cre-
i si mus om-
d ergo erit
ndens di-
s, quod vos
neratione
is in lede
vos super
tes duode-
nis quire-
es, aut so-
trem, aut
os propter
ei, centu-
hoc, & in
iam.
viam suam
i sue, respic
, & misere-
loquimur tu
3. Si

CHRISTI. PARS II. 371

- 3. Si dives fueris, non eris immunis à de- *Eccl. 11.*
lito.
- 4. Dispersit dedit pauperibus, iustitia eius *Psal. 111.*
manet in seculum seculi, cornu eius exaltabi-
tur in gloria.
- 5. Mitte panem tuum super transeuntes & *Eccl. 11.*
quas, qui post tempora multa inuenies illum.

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA pulchrum, my- *Punct. 1.*
steriorumque plenum dialogum
habitum inter hunc adolescentem &
IESVM, populum Iudaicum in hoc di-
uite & imperfecto adolescente prefi-
guratum, & CHRISTVM caelestem e-
ius Magistrum, qui in mundum vene-
rat, vt eum illuminaret, & perfectā salu-
tis viā doceret. Verè populus Iudaicus
erat adolescens, non ætate, sed iuuenili
leuitate. Erat immaturus nō annis, sed
moribus, & vt iuuenes solent natura
sua esse gloriosi & superbi, sic populus
hic contemptis omnibus alijs uationi-
bus gloriabatur de suis cæremonijs, fi-
gura & specie tantum externa conten-
tus, repudiato fructu internæ sanitatis,
sicut de eo dixit Dominus. *Omnia opera Matt. 23.*
sua faciunt, vt videamur ab hominibus. Erat
quoque hic populus valde diues, ob
magnificentiam & opes templi, ob sa-
cri-

Q cri-

crificiorum multitudinem, ob copiam
 sacerdotum, ob abundantiam omnium
 bonorum huius mundi. Adhuc sicut hic
 iuuenis valde erat addictus huius mundi
 di opibus, & ideo consilia Christi am-
 plecti, eumque sequi recusavit, sic popu-
 lus Hebraeus toto corde deditus erat ter-
 nis temporalibus conquirendis, sic
 metu excidendi regno terreno, excidendi
 rit caelesti, nolens recipere Christum
 eiusque legem sanctam amplecti. Itaque
 adolescens hic, ut apparet, desiderio
 luti suae tactus, humiliter adiecit Christi
 eumque rogavit, quid facto opus esset
 obtinendam vitam aeternam. *Beatus*
profusus esses o bone adolescens, si
 quemadmodum bona volumare mo-
 tus es ad hoc rogandum, ita eadem con-
 silium caelestis Magistri amplecti
 ses. Verum quid sibi vult dulcis IESU,
 quod a iuvene illo magister bonus ap-
 pellatus, videaris gravate tulisse, equum
 respondes, solum Deum esse bonum
 cum tamen tu, uti aequalis es Patri
 diuinitate, ita sis quoque in bonitate.
 alibi dixeris, *Ego sum Pastor bonus*. Scilicet
 fecit id Dominus mirabili prudentia
 Primo, quia non probat laudes eorum
 qui se labijs tantum honorant, eorum
 autem longe absunt, velut hic adolescens

Ioan. 10.

Isa. 29.

Mat. 15.

qui l
 bonu
 ad pe
 do, v
 ne v
 rogan
 Terti
 bat cu
 se. Ita
 modu
 Cum
 esse, q
 cum e
 De ho
 Omnis
 dis me
 fitere r
 nus rel
 scente
 libus a
 tate ne
 di, sed
 nus est
 fons, v
 abduce
 rium th
 pararet
 nem E
 li erat p
 2. CH

qui licet illum appellaret Magistrum bonum, tamen corde non erat paratus ad perficiendam eius doctrinam. Secundo, ut Iudaeorum calumnijs occurreret ne videlicet eriminetur cum sibi arrogare laudem & epitheta Dei propria. Tertio, quia hic adolescens existimabat eum alijs hominibus similem fuisse. Itaque CHRISTVS illi in hunc modum videtur voluisse respondere. Cum tu arbiteris me purum hominem esse, quid est quod me bonum appelles, cum esse bonum sit solius Dei proprium. De hominibus autem scriptum est, *Omnis homo mendax.* Si autem corde credis me bonum esse, simul crede & confitere me esse Deum. Deinde ita Dominus respondit, ut doceret hunc adolescentem, quem sciebat bonis temporalibus admodum deditum, veram bonitatem non inueniri in vlla re huius mundi, sed in solo Deo, qui essentialiter bonus est, & omnium aliorum bonorum fons, ut eo cognito, inciperet cor suum abducere à terra, & attollere ad desiderium thesaurorum caelestium, atque ita pararet se ad cōplectendam perfectionem Euangelicam, quam paulò post illi erat propositurus.

Psal. 115.

2. CHRISTVS respondit adolescenti,

Q. 2

Si

Si vis ad vitam ingredi, serua mandata. Pri-
 mo Dominus ab eo exegerat fidem
 quando dixit. Cur me vocas bonum,
 nemo bonus est nisi solus DEVS; nam
 autē exigit opera, vt indicet; non suffi-
 ficere fidem ad salutem & vitam æternam,
 sed necessaria præterea esse opera.
 Hic autem vide, quomodo benignissimus
 IESVS re ipsa se demonstrat non
 bonum solum, sed optimum Magistrum.
 Nam magna clementia se accommodat
 modis huic imbecillo adolescenti. Respon-
 det, cumque instruit non solum ad
 generatim, quid facere debeat pro con-
 sequenda salute, verum etiam demittit
 se ad enumerationem singulorum præ-
 ceptorum, quorum obseruatione facilius
 ad vitam æternam peruenire possit.
 Vbi vide quanta prudentia Saluator
 iuvene illo adhuc imperfecto in ser-
 tu interrogatus, non ei proponit, aut
 ardua quædam documenta, & maiorem
 perfectionis, aut etiam præcepta primæ
 tabulæ, quæ consistunt in diligenti
 Deo super omnia, sed tantum præcepta
 secundæ tabulæ, quæ consistunt in di-
 lectione proximi, vtpote media facili-
 ora, & hominibus magis accommodata,
 quorum obseruatione facilius asce-
 ditur ad dilectionem Dei. Qui enim

Dent. 6.

Matt. 22.

perfe
 uine
 conf
 prof
 na h
 pon
 mun
 scilio
 rum
 Euan
 Si vis
 desid
 lum &
 ta: si
 calo,
 lens
 paup
 virtut
 filij h
 recta
 locat
 angu
 inuen
 tanta
 acqui
 bus, &
 tentia
 mula
 sessio
 perdu

perfecte diligit proximum, facile con-
 uincitur etiam diligere DEVM. Vbi
 considera Saluatorem cupidum nostri
 profectus amplioris, & salutis in perso-
 na huius adolescentis, duo media pro-
 ponere cōsequendæ salutis. Vnum con-
 mune & ordinariū, obseruationem
 scilicet diuinorum mandatorum: alte-
 rum nobilius & excellentius, vt viam
 Euangelicorum consiliorum, dicens.
 Si vis vitam ingredi, id est, si tantum
 desiderio tenearis perueniendi ad ex-
 lum & salutem æternam, serua manda-
 ta: si autem vis thesaurum obtinere in
 celo, id est, si vis magnus esse, & excel-
 lens in regno cælorum, amplectere
 paupertatem Euangelicam, & sequere
 virtutum mearum exemplum. O stulti
 filij hominum, o corda nostra, nō iam
 recta, vt in corpore humano sunt col-
 locata, hoc est, vt pars latior fursum,
 angustior deorsum vergat, sed potius
 inuersa & peruersa, quando quidem
 tantam curam & studium ponimus in
 acquirendis dignitatibus temporali-
 bus, & tanta cupiditate conamur po-
 tentiā nostram dilatare in terra, accu-
 mulando opes opibus, possessiones pos-
 sessionibus, idque quamdiu vita nostra
 perdurat: quæ si prorogaretur longius,
 plus

plus etiam locupletari vellemus; tantum, ut tres dies opinione nostra, beati & felices in hoc mundo vivere possimus. Quam multi quoque sunt, qui, ut aditum habeant ad Principis alicuius familiam, eiusque amicitiam conciliant, omnibus viribus omnia media possibilis & impossibilia tentant, idque ut instar mancipiorum per omnem vitam laborent & seruiant, ac denique forte moriantur in aliquo xenodochio. Contra verò ad comparandam amicitiam diuinam, ad obtinenda bona aeterna, veramque foelicitatem & gloriam, quæ nullum habebit finem, vix manum ad paucula quædam bona opera extendimus. Heu quam largi & liberales sumus in quaestu rerum terrenarum faciendo, contra quam stricti & contracti in quaestu caelestium? Volumus habere multa, & esse magna in terra, quam deserere debemus: & non potius curamus paucis esse contenti, & vitam esse in caelo, ubi in aeternum permanebimus.

3. CONSIDERA, quomodo a adolescente illo respondente, se à iuuentute sua omnia mandata custodisse IESVS, ut habet Euangelium, intuitum eum, signa amoris erga eum declarauit.

uit. Amatam autem eum fuisse à D^omino inde liquet, quod mandata ad illud vsque tempus custodierat, & simul gratiam ea custodiendi ab eo acceperat. Quare & nunc cupidus promouendi eum ad maiorem gratiam & perfectionem, dixit, *Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ habes, & da pauperibus, &c.* Vbi aduerte, Distribueres facultates omnes in pauperes, non esse necessarium homini ad salutem, sed tantum esse necessarium ad consequendam perfectionem: vt homo possit maiori certitudine & securitate peruenire ad salutem, & copiosiorrem remunerationem obtinere in celo. Itaque in hunc modum DOMINVS visus est respondere adolescenti. Satis quidem est ad vitam æternam quod tu fecisti: si tamen, vt certè tu desiderare videris, vis de tua salute esse securior, & vt nihil tibi desit, exue te omnino bonis tuis, tuasque opes per manus pauperum in cœlestes thesauros transfer, vt ijs in altera vita in æternum perfrui possis. Vbi sciendam est, tria inueniri genera perfectionis. Prima est absoluta & consummata, quando nihil deest virtuti aut fœlicitati

Q + ti pro-

ti propriae, & ad hanc homines in hac
 vita peruenire nequeunt. Secunda est,
 cui nihil deest rerum necessariorum ad
 vitam aeternam; & hanc habent omnes
 Christiani, observantes mandata Dei,
 & in caritate existentes. Tertia est, cui
 non solum nihil deest necessarium ad
 salutem, sed etiam habet aliquas virtu-
 tes amplius; & est eorum, qui non so-
 lum praestant praecipua, sed etiam se-
 quuntur CHRISTI consilia, omnesque
 tollunt occasiones quae eos retardare
 poterant a perfecta eorundem prae-
 ceptorum observatione: Nam etiam
 perfectio Christiana essentialiter con-
 sistat in duobus praecipuis charitatis,
 quae teste Domino, sunt plenitudo le-
 gis & Prophetarum, tamen haec conse-
 lia sunt quasi instrumenta, & princi-
 pales quaedam dispositiones ad obser-
 uationem praecipuorum; quatenus lo-
 uunt ad remouenda omnia, quae im-
 pediunt, ne possimus amare Deum ea
 perfectione qua oportet, vel ne possi-
 mus commode & facile inuigilare ro-
 strae salutis. Quare optime Dominus
 postquam dixisset huic adolescenti, ut
 omnes facultates suas erogaret in pa-
 peres, subiunxit. *Veni & sequere me.* per-
 fectio enim, ut dictum est, non prae-
 pu-

pu
 bo
 les
 qu
 iu
 pau
 tibi
 con
 4.
 to, a
 Qui
 abij
 ra co
 Acc
 ta: b
 adfe
 O qu
 esse i
 foca
 iuue
 plen
 temp
 bon
 illic
 ager
 qua
 agne
 diuit
 possi
 ligat

pue consistit in abiectioe omnium bonorum, cum multi quoque gentiles Philosophi ea abiecerint, sed in sequendo, post bona deserta, Christo, eiusque caritate, obedientia, humilitate, paupertate, patientia, cæterisque virtutibus quas speciatim beneficio horum consiliorum facile consequimur.

4. Hoc responso à CHRISTO audito, adolescens totus contristatus abiit. Quid verò mirum cum contristatum abiisse? cum discesserit ab eo, qui est vera consolatio, & omnis lætitia nostra. Accessit autem ad opes & alia huius vitæ bona, quæ suis amatoribus nō aliud adferunt, quàm pœnam & tristitiam. O quàm bene dixit Dominus, diuitias esse spinas, quibus bonum semen suffocatur & extinguitur. Erat cor huius iuuenis totum spinosum & syluestre, plenum curis & sollicitudinibus rerum temporalium. vnde mirum non est, bonum semen verborum CHRISTI illico fuisse in eo suffocatum antequam agere posset radices. Infelices diuitiæ, quæ sic inebriatis earum possessores, vt agnoscere non possint, quæ sint verè diuitiæ & verum earū bonum, quo verè possint reddi beati: atque ita eis manus ligatis, vt miseri se iuuare non possint,

Matt. 13.

Q. & im-

& impossibilem reputent sibi aditum ad salutem, nisi Deus sua omnipotenti manu mortifera earum vincula dissoluat. Vide nunc diuitem hunc iuuenem de obseruatione diuinorum mandatorum gloriantem: qui tamen, vbi arctius premitur, cælum pro terra, Christum pro diuitijs deserit. O infortunate adolescens, vbi nunc sunt tuæ opes, quibus, ne breui aliquo tempore careres, potius ablegasti CHR. STVM, & forte nunc vtrisque in æternum es priuatus. O quot hodie in mundo inueniuntur huiusmodi diuites, qui quoniam aliquando sacramenta frequentant, & paucas elemosinas faciunt, non occidunt homines, non palam furantur, non peierant, existimant se diuinis præceptis satisfacere, & vt dicitur, digito contingere cælum: & tamen iidem non expectant ullis opibus & possessionibus aũquam dicunt, sufficit, & appetunt quod velint totum tandem mundum occupare. Et forte si tales peruenirent, vt ita dicam, ad torcular, haud scio, qualem succum sint reddituri amorisne Dei, an proximi, vel potius alium coeteriorem. Beat, qui secundum consilium Apostoli contenti sunt paucis

S. ac.

& necessariis, reliqua autē liberè dant
 pauperibus. Beatiore verò illi, qui præ-
 stantius secuti consilium, renunciant
 omnibus quæ possident, & pauperes
 pauperem Christum sequuntur; hi enim
 verè diuites sunt & beati; His Deus
 dicit, quod olim dixit magno illi Pa-
 triarchæ. *Ego sum merces tua magna ni-*
mis. Hi relinquendo omnia; possi-
 dent omnia, quia ipse DEVS est il-
 lorum possessio, qui præsentium con-
 solationum dulcedine & certa spe infal-
 libilium suarum promissionum, copio-
 sissime illorum explet desideria. Vnde
 cum sancto Propheta dicere queunt.

Quid enim mihi est in celo, & à te quid volui
super terram Deus cordis mei, & pars mea
Deus in eternum.

5. CONVERTENS deinde Do-
 minus se ad discipulos, dixit illis. *Quam*
difficile, qui pecunias habent, in regnum
Dei introibunt. Facilius est camelum per
foramen acus transire, quàm diuitem in-
trare in regnum Dei. Si sapientissimus
 Salomon hanc sententiã in libris suis
 posuisset, forte homines aliquam fi-
 dem illi habuissent, tanquam veritati
 à Spiritu sancto dictatæ, sui que memo-
 res cupiditatem accumulandarum opū
 coercuissent, scientes quo plus opes
 cresce-

1. Tim. 6.

Eph. 4.

Gen. 15.

Psal. 102.

Psal. 72.

crescerent hoc difficiliorem reddi in-
 gressum in cœlum? Nunc cum hæc ve-
 ritas, non habeat autorem Salomonē,
 aut aliquem Prophetam, sed ipsam æ-
 ternam sapientiam, non intelligo, cur
 tam parum illi credatur, aut certè tam
 parui animam nostram faciamus, et
 propter exiguam commiditatem vel
 temporalem voluptatem quam affe-
 runt diuitiæ, in tam apertum salutis di-
 scrimen nos conijciamus. Certi sumus
 in hoc calice sub vini dulcedine latere
 venenum, atque omnes fere, qui ex eo
 bibunt veneno infici & occidi, nihilo-
 minus sine consideratione accurrunt
 omnes, ut ei os applicemus, persuasi,
 nos à tam infelici exitu fore immu-
 nes. Diues epulo, etsi, ut probabile est,
 multa peccata commiserit, ac in primis
 illud ab Evangelio commemoratum,
 quod non fuerit misertus pauperum,
 tamē Scriptura nullam aliam damna-
 tionis eius causam assignat, quā quod
 multa bona habuerit in vita sua; cum
 illi diceret Abraham. Fili recordare
 quia recepisti multa bona in vita tua,
 & idèò nunc cruciaris. Infelices diui-
 tiæ, quæ vestris possessoribus hæc male-
 dictionem adfertis, ut qui vos habue-
 rit in hac vita, non habeat aliud expe-
 ctare

Luc. 16.

stare in altera, nisi cruciatus & tormen-
 ta. Væ ergo illis, qui suam consolatio- *LUC. 6. 9.*
 nem habent in hoc mundo, qui dicunt 12.
 animæ suæ. Anima mea habes multa
 bona reposita in annos plurimos, re-
 quiesce, comede, bibe, epulare, &c. Nō
 cogitatis miseri, vos forte hac nocte
 reddituros animam, & tot bona in hoc
 mundo congesta, nec posse portare vo-
 biscum, nec scire quorum sint futura?
 Tunc patefactis oculis in noua illa re-
 gione, deprehendetis vos nudatos o-
 mnibus opibus & operibus bonis, nec
 inuenietis quenquā, qui vos aut agno-
 scat, aut honoret, vel etiam recipiat. &
 quia superbia inflati, & sollicitudini-
 bus terrenis onusti angustissimam ca-
 lorum portam intrare non poteritis,
 in numerum reproborum & damnato-
 rum conijcietur. Ex alia parte vide-
 bitis camelos, id est, humiles, mansue-
 tos, & pauperes spiritu: vt enim came-
 lus, dum onerandus est, flectit genua,
 & in terram se iacinat, vt sarcinam ex-
 cipiat, sic hic facile se submitunt Chri-
 sto, sibi que salutarium consiliorum
 iugum imponi sinunt. Hos, inquam,
 quos instar huius deformis animalis,
 reputabatis stultos & prudentiæ exper-
 tes, videbitis facillè, & expeditè intrare

Jacob. 4.

in regnū cælorum, & referri in numerum filiorum Dei. Vos vero cum omni sapientia & prudentia vestra detudi in infernum, vbi grugo auri vestri & argenti, quod tanta cum sollicitudine contastis, cum perpetuo carnis vestræ cruciatu consumetur.

6. PETRVS, vti solitus erat Magistri sui verbis studiosissimè attendere, aduertens magnifica admodum promissa facta huic adolescenti, si relinqueret omnia, & Christum sequeretur, pariterque existimans se cum suis sociis petrumq; præstitisse, magna fiducia percontatur Christum, dicens. *Ecce nos reliquimus omnia & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? O bone Petre, quid quaesita possidisti in mundo, & quantum est quod reliquisti, vt tam audacter dicas. Ecce nos reliquimus omnia, ac simul exigas premiū in caelo? Similiter quid reliquit Andreas frater tuus, quid Iacobus & Ioannes pauperes piscatores filii milites tui? Verum ex alia parte, multum relinquit, qui relinquens panem, paratus est etiam relinquere multum, si multum possideret. Multum quoque relinquit, qui vnà cum diuitijs, relinquit affectum ad illas, & cupiditatem plura habendi & possidendi.* Multum

tum deniq; relinquit, qui relinquit seipsum, suamq; voluntatem, subiciens se alterius voluntati & obedientia. Hæc omnia fecerunt & reliquerunt Apostoli, & sapientissimè; quia norant scriptum, mundum transire & concupiscentiam eius. Quare melius est hominem relinquere illa, quàm expectare donec relinquatur ab illis. Vbi considera, quomodo Dominus respiciens potius ad bonam voluntatem Petri, reliquorumq; discipulorum; quam ad res sui amore ab ipsis relictas, voluit illos quoq; reddere securos de mercede, qua eos erat remuneraturus, dices, eos in die iudicij secum confessuros, & iudicatos duodecim tribus Israhel. O quam conueniens fuit eos esse aliorum iudices, qui tam boni fuerunt iudices sui, in diiudicando vero bono a falso, in paupertate & cruce CHRISTI omnibus huius sæculi bonis & cõsolationib. anteponenda. Conueniens quoq; fuit vt speciatim essent iudices tribuum Israhel, vt populus hic esset inexcusabilis, nec præteredere posset ignorantiam non cogniti Christi: nam si Apostoli, homines tam rudes & imperiti, per exiguam notitiã legis quã habuerunt, & cooperationem bonæ voluntatis eum agnouerunt & secuti sunt: quare

1. Ioan. 2.

quanto magis Scribæ & Pharifæi, & Sacerdotum Principes in lege tam periti potuerint cum cognoscere, nisi malitia & inuidia, lumine rationis offuscato, illos excæcasset, atq; etiam, vt se excusare non possent, legem Christi esse obseruatu impossibilem, quando quidam Apostoli q̄ erant homines, vt ipsi, inò magis imperfecti & inidonei quam ipsi, tam cōstanter eam fuerāt amplexi, vt non dubitarent pro illa profunderē sanguinem & vitam. Deniq; fuit quoq; admodum congruens, vt populus illis, atque iudices iniqui, à quibus Apostoli fuerant iniuste flagellati & omni dedecore affecti, postea in iusto Dei iudicio ab iisdem iuste iudicarentur & condemnarentur.

Acto. 5.

7. SVB IE CIT deinde Dominus aliud responsum generalius, quod non in solos Apostolos, sed etiam in omnes fideles quadrat, dicens. *Omnis qui reliquerit patrem vel matrem, vel fratres aut iuores, aut uxorem, aut agros propter me, centuplum accipiet in tempore hoc, & in seculo futuro vitam eternam.* Verba verè Evangelica, verba cælesti Magistro digna, de quo scriptum est, quod primum cepit facere, & deinde docere. Primo cepit multum relinquere amore nostri, deia-

Acto. 1.

deinde verò docuit nos relinquere pa-
 rum amore sui. *Qui cum in forma Dei es-* *Phil. 2.*
set, semetipsum exinaniuit formam serui ac-
cipiens: & cum esset diues, factus est pro no-
bis egenus. Reliqui pro nobis cælum &
 delicias paradisi, in quo illi seruibatur
 ab Angelis, & tota curia cælesti, & as-
 sumpsit formam serui, voluitque viue-
 re in paupertate extrema. Quomodo
 enim potuissent homines reddi capa-
 ces huius veritatis, vel induci potuif-
 sent ad sectandum diuinum hoc consi-
 lium, si ipse Deus suo ore eam non do-
 cuisset, & præiussit suo exemplo? Hæc
 sunt diuina illa verba, quibus instru-
 ta Ecclesia, acclamabat cælesti sponso *Psal. 16.*
suo, dicens. Propter verba labiorum tuorum
custodiui vias duras. Hæc doctrina, est
 pretiosa illa margarita, cuius amore *Matt. 11.*
 tot sanctorum martyrum, confessorū,
 & virginum exercitus, non solum dese-
 ruerunt parentes, & omnes huius mun-
 di facultates & bona, sed etiam corpo-
 ra sua omni generi suppliciorum expo-
 suerunt, & vitam etiam pro obtinen-
 do tam nobili thesauro tradiderunt.
 Hæc sunt verba illa, quæ mundo per-
 suaserunt contemptum ipsius mundi,
 & paupertatem voluntariam. Hæc
 completerunt tot Monachorum solita-
 ria.

Mat. 11.

riorum deserta, & innumerabilium religiosorum monasteria. Hæc denique sunt verba quæ huius mundi spoliavit Aegyptum, & locupletarunt cælum. imò docuerunt homines vñ inferre ipsi cælo, & cælestes thesauros inuadere.

*Luc. 6.**Esa. 66.**Psal. 35.*

8. VLRVM cuiusmodi præmium est, dulcis IESV, illud centuplum quod promittis etiam in vita præsentis? nam de centuplo illo omnibus tuis electis in cælo promisso, de mensura illa plena & conferta, de multitudine dulcedinis, de flumine pacis, omniumque rolaptatum & deliciarum torrente, quo in æternum satiabis animas nostras, de hoc, inquam, præmio sumus certissimi & securissimi: at in hac valle miseriæ, in hoc nostro infelici exilio, quam pacem & consolationem habere poterimus, vbi & cum nobis ipsis, & cum tot inimicis continuum gerimus bellum? Heu quàm bonus est DEVS, ac ad præmiandum magis quàm ad puniendum propensus, quippe qui omnes quotquot bonum aliquod opus fecerint, aut actum virtutis exercuerint, vult etiam in hac vita mox suam artham consequi, & initium facere illius gaudij & felicitatis, qua in altera vita perfectè perfruentur. Nec mirum

nullus

nullus enim negare potest, nisi iudicio
 prorsus careat, quia, si mundus, ipsaque
 vitia suis amatoribus oblectationem
 aliquam adferunt falsam & adulteri-
 nam, multo ampliorem veritoremque
 ipsa virtus & gratia diuina suis fit allat-
 tura possessoribus. Et si regnum Dei, vt
 Dominus ipse dicit, intra nos est, & re-
 gnum Dei, Apostolo teste, non est ali-
 ud, quam iustitia, gaudium & pax in
 Spiritu sancto, quod gaudium, quæ pax
 potest deesse illi animæ, quæ est plena
 Spiritu sancto: quæ CHRISTVM ge-
 nit in pectore, & in qua regnat & habi-
 tat DEVS, ortus consolationis. Hæc
 est manna absconditum, à Deo omni-
 bus mundi & sui ipsius victoribus pro-
 missum, quod nullus intelligere potest
 aut cognoscere, nisi qui illud proba-
 uerit. Hoc degustarat sanctus Propheta
 cum dixit. *In via mandatorum tuorum de-*
lectatus sum sicut in omnibus diuitijs. Hu-
 ius mannae dulcedo facit, vt seruis Dei
 omnia videantur suauia, etiam quæ
 aspera sunt & difficilia: non sentiunt
 labores, nihili pendunt sudores, non
 reformidant vllas persecutiones, nec
 mortem ipsam. Hoc fecit, vt Andreas
 tanta lætitia procederet ad crucem, vt
 Laurentius ardētibus licet carbonibus
 impo-

Rom. 14.

2. Cor. 1.

Apoc. 1.

Psa. 118.

Act. 7.

impositus illuderet carnificibus, ut Stephanus inter lapidationem, tanto affectu oraret pro suis lapidatoribus. Hoc igitur est centuplum à CHRISTO promissum illis, qui se propter ipsum priuant bonis & consolationibus huius vitæ. Quod centuplum nō est aliud quàm gaudium, pax, & voluptas animi, coniuncta cum delitijs caritatis, qua homo sentit se omni desiderio carnis, & creaturarum affectu exutum, totum autem cor & amorem suum in solo Deo creatore defixum. Sic ut possit dicere cum sponsa. *Dilectus meus mihi,*

Cant. 1.

& ego illi. Hæ dulcedines tantū sunt à seruis Dei, ut non solum videantur centuplo amplius sibi recepisse, quàm reliquerint, sed centies millies amplius, quàm habere aut desiderare poterint in hac vitæ. Eant nunc homines mundani & quærant sua solatia in diuitijs, & honorib. & voluptatibus huius mundi, sed cum infinitis ærumnis, doloribus, terroribus, & conscientie remordibus, quæ falsa ista bona pariunt, ut tandem inueniant in altera vitæ pænas æternas in inferno. Latentur vero serui Dei, qui prudentiori consilio contemnunt hæc omnia propter Christum: nam inter oēs tribulationes, tentationes

nes & persecutiones mundi & demonis, vno continenti paradiso tum in hoc, tum in altero saeculo perfruentur.

COLLOQVIUM.

ORABIS Dominum, quoniam diuitiarum via tam difficilis est ad obtinendum regnum caelorum, tibi velit largiri gratiam, vt pro sanctissimi nominis sui gloria aspernari possis omnes huius mundi delicias & pompas, & euadere pericula quae bona terrena secum afferunt, vt eo expeditius possis decurrere per viam non solum madorum, sed etiam consiliorum ab illo edoctam. Deinde, vt possis abnegare teipsum & illi soli adherere, illum solum sequi, vt ab eo directus & ductus liber & securus reddaris ab omnibus inimicis tuis visibilibus & inuisibilibus, illudque consequi praemium, quod per suam misericordiam promisit omnibus, ipsum omnibus relictis sequentibus.

DOCUMENTA.

1. **DOMINVS**, interrogatus ab adolescente, quid facere deberet, ad obtinendam vitam eternam, primum ei proposuit precepta ad caritatem proximi spectantia, deinde vero consilia pertinentia ad amorem Dei

Dei perfectum : ut doceret nos, contendenti ad diuini amoris perfectionem, & vite contemplatiue exercitia, primo necessarium esse, ut se exerceat in operibus ad caritatem proximi spectantibus, que sunt propria vite etiuæ.

2. **CHRISTVS** appellatus ab hoc edulsciente Magister bonus, videtur egre tulisse, eumq; correxit. Quod non fecit Dominus propter se; nec enim in eum cadere poterat rana de seipso existimatio; sed propter nos, ut disceremus; cum aliqui nimium nobis adulant, non dissimulare, nec aridere; sed potius deturbare nobis illas laudes displicere, eosq; verbis asperibus corrigere, ut hac ratione conferuimus in nobis humilitatem, & adulatoris temeritatem coerceamus; offendiculum quoque aliorum remoueamus, qui ex nostro silentio suspicari possent, huiusmodi titulos & epaleta honorata nobis placere.

3. **CVM** affirmaret idem inuenis se obseruasse omnia mandata, **CHRISTVS** scietis illud non ideo esse de salute securum, cum hortatus est ad maiorem perfectionem: ut nempe moneret quoque nos, etiam si videmus nobis multum prestuisse, diuinisq; mandatis paruisse, non debere nos ideo esse metu vacuos, quasi nihil deesset: debere autem nos sancto quodam timore suspensos ignari quousque **DEO** opera nostra placeant, semper

aspirare ad maiorem perfectionem, & in dies longius in cursu virtutis progredi, more eorum qui arcum dirigentes ad scopum, aciem oculorum altius intendunt, quo à scopo non aberrant, pari enim ratione & nos, si salutis nostræ scopum attingere velimus, altiora respicere debemus quotidie in bonis operibus & virtutibus Christianis crescendo, secundum consilium scripturæ, Qui iustus est, iustificetur adhuc.

Apoc. vlt.

4. Hic iuuenis videbatur se velle adiungere CHRISTO, magnoque salutis desiderio teneri; sed cum aduertit in periculum vocari suas facultates, tergiversatus est, & consilium CHRISTI repudiavit. O quot hodie sunt, qui videntur pii & deuoti, dum prospere illis omnia succedunt, & comoditate sua in seruitio Christi fruntur. verum ubi irruerit ventus contrarius, qui illos vel in facultatibus, vel honore, vel filiis vel propria persona non nihil tangat & affligat, mox demonstrant se amore sui plenissimos, eoque victi tarpiter retrocedunt. Quot uero sunt, qui in verbis apparent perfecti Christiani, bonaque alijs consilia impartunt, ac dum ipsi monentur sui officij, ut aliena restituant, ut remittant iniurias, ut noxam contractam rescindant, vel occasionem peccati deserant, nihil agant, ne in opibus, carne, vel existimatione aliquid patiantur.

Omnes

Omnes hi, certum est, celum non ingredien-
tur.

5. Qui dixerunt CHRISTO, Ecce nos reli-
quimus omnia, constituti sunt ab eo iudi-
ces mundi, ut intelligeremus eos solos esse bo-
nos iudices, & de alijs iuste iudicare posse: qui
liberi sunt ab omni animi perturbatione & re-
rum temporalium cupiditate.

6. Dixit quoque Dominus discipulis suis
eos quoniam ipsum in hac vita secuti essent, in
altera secum confessuros supra duodecim se-
des: ut intelligeremus, eos, qui in hoc seculo
labores defugiunt, nec volunt per bonorum
perum exercitium sectari CHRISTUM,
non posse vlla spe teneri, se vna cum Christi-
liquando sessuros, id est, quiete eterna fru-
ros, sed potius cum omnibus ignavis detunden-
dos ad inferos.

7. Si sententia à CHRISTO data vocat
nempe, quotquot propter ipsum reliquerunt pa-
trem, matrem, agros, magnum thesaurum ter-
bituros in celo præter vitam æternam: quod
præmium, quam sententiam expectabunt
qui scientes se à Christo vocari, tamen, ut
cultates suas vel amicos deserant (exceptis
suæ extreme necessitatis) renuntiant eum sequi
item illi qui iam diuino seruitio dedicati,
more parentum, vel opum deserunt Christum
& miserè redeunt ad seruitium præstandum
mundo: certe non aliam habent expectare se-

rentiam omnes illi, nisi quam ipse **CHRISTVS** protulit, dicens. Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus. *Matt. 10.*

8. Si aliquando contingat, Dei seruos non sentire in se hoc centuplum, hanc pacem animi & quietem à Domino in hac vita promissam, non ideo debent iudicare diuinas promissiones non esse constantes & infallibiles, sed potius debent excutere conscientiam suam, & iudicare seipsos, si forte inueniant aliquem nidum anium, vel cauernam vulpium, id est, aliquam superbiam occultam, vel morem proprium, aut affectum inordinatū erga creaturam: & si conati fuerint nidum illum, vel malas bestias abijcere, mox se prodet illud centuplum, & diuina cordis consolatio.

9. Mundus arguit eos qui se relicto sequuntur **CHRISTVM**, dicens, relinquere parentes & cognatos esse crudelitatem, deserere opes aliaque huius vite bona esse stultitiam, omnibusque suis affectis non aliud promittit, quam breuem voluptatem cum magna amaritudine coniunctam in hac vita, & magno discrimine eterne damnationis in altera. Ex alia parte **CHRISTVS** laudat eos, qui omnibus renunciant propter se, tanquam actum magne perfectionis, promittitque

R

que

que in hac, alteraq; vita celeste premium con-
 iunctum cum securitate salutis eterne. Tam
 ergo tu, quisquis adhuc de vite tue statu deli-
 beras, vide vter duorum veracior sit, mundof-
 ne an **CHRISTVS**, & cuiusmodi sint pre-
 mia ab hoc & illo proposita; illum vero seque-
 re, quem indicabis salubriorem anime tue.

DE LAZARO
A CHRISTO RE-
SUSCITATO.

MEDITATIO XIV.
EVANGELIUM.

Ioan. 11.

ERAT quidam languens La-
 zarus à Bethania de Castella
 Mariæ & Marthæ sororis eius.
 (Maria autem erat quæ unxit Do-
 minum unguento, & extersit pe-
 des eius.)